

LEIF WOXLIN

Rum för mord

Förlaget Orda
Deckare

NORRLANDSDECKARE

Böcker i romanserien
En Hälsingedeckare
- om kriminalpoliser i Hudiksvall:

Dödligt Mönster, 2003
Sommarens Hot, 2005
Rum för Mord, 2006
Död på Flygplatsen, 2007
Mördaren gör Intrång, 2008
Döden på Dellen, 2009
Föremål för Mord, 2010
Berget, vattnet, blodet, 2011

Leif Woxlin

RUM FÖR MORD

eller

Offer vid Homotippen

Alla likheter med verkliga personer
kan vara högst avsiktliga.
Även att högst verkliga personer
kan förekomma.

En Hälsingedeckare

Rum för Mord – Leif Woxlin
ISBN 978-91-7553-021-5

Utgiven av Förlaget Orda AB
© Leif Woxlin 2006

Omslagsmålning: Rose-Marie Klintman, www.rmk.nu

Omslag: www.Okapi-Grafik.com

Typografi: Palatino LT

Tryckt i Polen 2013

www.forlagetorda.se

Det hade varit mörkt länge, dagarna blev allt kortare nu. Stjärnorna som tänts var däremot många. Utanför rådde höstens kyla. Inne i kupén fanns värmen men det var bara ett tunt skal och på andra sidan vindrutan härskade vildmark.

Mannen körde sin bil försiktigt efter den smala landsvägen, den som gick mellan Jättendal och Bergsjö. På backkrönet efter att ha passerat Häggvikens svarta vatten såg han att han skulle få möte. Strålkastarna syntes på långt håll men han tog ingen risk, han saktade ner i god tid.

Det var en annan natur här, mera av vildmark. Han hade tänkt tanken förut och nu kom den på nytt, fast starkare. Han hade sin lägenhet i centrala Gävle och att bo där var någonting annat. Ofta skrik och skrån från gatan förstås, särskilt en helgdagskväll som den här. Polissirener och varvande motorer, glas som krossades. Det fanns en vildhet där också, men det vilda här kom från landskapet, som från en odefinierbar kraft.

Skillnaden var påtaglig.

Bilen han skulle möta stod still, han såg det när han närmade sig. Dessutom på fel sida av vägen, parkerad med halvljuset på. Strålkastarna var riktade mot den mötande trafiken.

Han blev bländad och irriterad, han gjorde sig beredd att hissa ner rutan för att fråga om det var något problem. I princip bara för att visa att han reagerade, att han inte tolererade att bli bländad av en parkerad bil, visa hur omdömeslöst det var.

Han hade kört ner rutan till hälften när han avbröt manövern. Den parkerade bilen stod med båda högerdörrarna öppna, strax intill skylten med texten Byggavfallstipp och mitt emot, på andra sidan landsvägen, tronade infarten till tippen.

Han såg män utanför grinden, han uppfattade det till två personer men när han tänkte på saken efteråt kunde han inte vara säker.

De kunde ha varit fler. Någon kanske satt kvar i bilen också.

Det gick inte att ställa upp som vittne och komma med uppgifter när allting var så osäkert. Ju mer han funderade på händelsen i efterhand desto mer fick det karaktären av efterhandskonstruktion.

Någonting han omedelbart hade tänkt på var att båda männen såg ut att vara av utländsk härkomst. Idiotiskt nog var det detta han hade sagt, efteråt.

Han skulle få ångra sig, tusen gånger.

Hela situationen hade andats obehag. En stämning som kanske upplevelsen av vildmark bidrog till. En efterhandskonstruktion det också? Hade inte en av männen haft ett gevär i handen, som han försökt dölja bakom ryggen? Han hade sett uttrycket i ögonen. Han hade upplevt ansiktet som skrämmande.

Han hissade upp rutan och gav gas.

Vad var det för bil? Det var en av de saker som de skulle komma att fråga om. I förhören, efteråt. Han hade ingen aning om det heller.

Ärligt. Det gick inte att återskapa synbilderna. Allting var borta.

*

Bilen försvann bort och kvasten av strålkastarljus försvann i den efterföljande kurvan. Åter lägrade sig lugnet. En av männen vid grinden tände en cigarett. Glöden var mörkröd och röken starkt aromatisk.

De tycktes vänta på något, de verkade inte ha bråttom. De förde ett lågmält samtal, kortfattade meningar som kom efter stunder av tystnad. Den ene sparkade i gruset vid vägkanten. Den andre kastade fimpen på asfalten och tände strax en ny.

Fortfarande stod bilen kvar efter landsvägen med båda dörarna öppna och med halvljuset tänd. Kvällen var sen och fredagstrafiken mellan Jättendal och Bergsjö var i det närmaste obefintlig. Temperaturen närmade sig nollstrecket, om den inte redan var där.

De båda männen dröjde sig kvar vid grinden in till soptippen.

*

Han hade den egna firman OVÅR: Offentlig Värdeförstärkning Oscar Stridbom.

Han hade ett uppdrag av Nordanstigs kommun på fast räknings sjuhundrausen kronor. Ett uppdrag som handlade om rationalisering av arbetsorganisationer. I det ekonomiska uppdraget ingick även att han kostnadsfritt disponerade en lägenhet i Grönviken i Mellanfjärden med tillgång till båtplats vid bryggan, men någon båt ägde han inte och dessutom var det senhöst och ingen säsong.

Det var fredagskväll och han närde inga som helst tankar på att åka hem till Gävle över helgen. Istället hade han blivit nära bekant med en dam på kommunen som bodde i en vinterrustad sommarstuga i Mellanfjärden, inte långt från hyresrätterna vid Grönviken. Hon jobbade inom äldreomsorgen och han hade lovat hämta henne när hon slutade sitt pass klockan tjugotvå och tjugofyra.

Kvart över tio körde han fram till porten vid personalingången vid servicehuset i centralorten Bergsjö. Han öppnade rutan för att röka en cigarett. Cigarettpaketet hade han gömt i handskfacket. Han hade gömt det för sig själv. Det fanns många strategier för att ta sig ur tobaksberoendet och det här var en. Han visste var cigaretterna fanns och att han kunde sätta sig bakom ratten och ta en cigg närhelst han behövde det.

För varje cigg han tog inne i kupén bidrog han till en sämre lukt och därmed till ett lägre andrahandsvärde. Å andra sidan bidrog varje cigg till att förkorta hans eget liv så det kunde gå på ett ut. Pengar fick allt mindre av betydelse, ju äldre han blev.

Oscar Stridbom puffade ut en rökring och tittade på omgivningen som den såg ut i skenet från den kommunala gatubelysningen. Parkeringen gränsade till ett område för marknära boende, som han visste det hette. Boende i baracker. Hillevi

hade sagt att husen egentligen skulle rivas men att de blivit så populära att det inte gick. Det var inte bara pensionärer som bodde i längorna, i dagsläget kanske det var mest ungdomar. Nu var de dessutom upprustade.

Han försökte verkligen tänka på något annat. Det var därför han gått med på att ta cigaretten. Så mycket hade han förstått att allt inte stod rätt till. Besökarna utanför den kommunala tippen hade inte haft rent mjöl i påsen, men varför skulle han bry sig? Det var inte hans sak.

Han kunde tänka på kvinnan istället. Hillevi Oldnäs, han såg henne nu. Hon kom ut från porten tillsammans med några av sina kollegor och hon bar på en axelbag som hon slängde med när hon gick. Hon vinkade av kollegorna och han hörde hur de ropade till varandra. Hon gick med en svängande rörelse över höfterna som han tyckte var underbar att titta på.

Hon var nyligen skild och rimligen var hon ute efter någon ny. Det var så han resonerat. Egentligen var hon inte alls hans typ, alldeles för lång till att börja med, men när han fick höra talas om henne och att hon bodde nästan granne med honom i Mellanfjärden så var det klart att han blivit intresserad.

Sedan hade hon tett sig allt intressantare. Numera tänkte han på henne ofta. Att hon hade underbett störde inte längre.

Sista metrarna fram till Audin småsprang hon. Hon öppnade dörren och hoppade in och hon sade några tacksamma hälsningsfraser på den där makalösa dialekten som hörde trakten till. Hon hade sagt att hon var född och uppväxt i Jättendals socken.

– Vill du ha en cigg? frågade han och höll fram paketet fast han mycket väl visste att hon slutat.

Han ville gärna ha ner henne i tobaksträsket. Så han slapp vara där ensam. Hillevi Oldnäs tackade artigt nej, han blev nästan imponerad av lugnet hon visade. Men han visste det redan, att hon hade karaktär. Hon hade en stark kärna, tänkte han.

Tio minuter senare passerade de den kommunala soptippen.

Nu låg platsen öde, bilen var borta. Oscar Stridbom saktade in utan att säga något. Han såg in över tippområdet men det enda han hann uppfatta var glipan i stängslet intill grinden.

Kriminalinspektör Sofia Berger kom in på sitt tjänsterum på polishuset i Hudiksvall och hon var upprörd. Att hon av misstag fått på sig skinnjackan som luktade hönsfus spelade ingen roll, förresten behövde hon inte skämmas för att vara småbrukare på fritiden. Hon skulle få hjälp av en granne som var bonde på heltid att skriva en ansökan till EU om stöd till hönsriet. Gilldahl, som han hette, påstod att hon hade pengarna som i en liten ask.

Inte skulle hon skämmas för bidraget heller. Tvärtom, gärna att hon skulle berätta för sina poliskollegor om hon fick tillfälle. Avundsjuka kollegor var bland det bästa hon visste, de fanns för hennes skull.

Hon drämde baskern i bordet och strök hårslingorna ur ögonen. I stort sett var det bara kärleksbekymmer som kunde få henne ur balans på det här sättet, och så var läget. Hon hade trott sig ha en trolovad, Erske hette han och han bodde i Delsbo, precis som hon. Men hon visste inte längre. Han var inte hemma och hade inte hört av sig på flera dygn.

Hon räknade på fingrarna. Sina småknubbiga fingrar, som hon tyckte. Sist hon pratat med honom var i telefonen och det var i onsdags. Fem dagar alltså.

Sofia Berger körde in nageln i datorns strömbrytare och tryckte till, maskinen började spraka.

Erske bodde på ett ställe i Delsbo som hette Sjötorpet och hon hade precis varit där. Allting hade varit låst, utan att det för den skull verkade tillbommat. I postlådan låg två paket direktreklam men inget annat. Han hade ingen morgontidning. Alltså var han försvunnen.

Hon insåg att hon inte var produktiv. Hon skulle inte bli det heller, inte inom överskådlig tid. Det var måndag och hon hade fem långa arbetspass framför sig och hon fattade inte hur det skulle gå till.

På bordsskivan låg ett blad från ett kollegieblock och hon krefsade motvilligt till sig papperet och höll upp det framför

sig. Hon betraktade sin handstil, med en sorts distans. Den såg patetiskt flickaktig ut. Så där hade hon skrivit sedan mellanstadiet hemma i Delsbo och nu var hon i varje fall trettiotvå. Ingen utveckling, tänkte hon.

Hon såg ett tag på det hon skrivit men hon orkade inte läsa. Det rörde sig om hennes sista tankar innan helgen, inget annat. Veckans testamente. Nu fnös hon. Ett polisärende, sannolikt. Hon hade varit entusiastisk, på den tiden (för ett par dagar sedan). Både inför sitt arbete och inför den kommande helgledigheten.

Hon tänkte på sig själv som en pliktrogen idiot. Vad hade hon för det?

Hon som faktiskt tänkt ge Erske en ärlig chans, den här gången. I och för sig var det inte första chansen, och inte den andra heller, eller den tredje. De hade varit ihop förut, flera gånger.

Han var förstås en opålitlig jävel. Men han var naiv, tänkte hon. Oskuldsfull på något sätt, mitt i all skiten.

Utan att tänka på vad hon gjorde knölade hon ihop papperet och förpassade det till papperspellen. Hon struntade förresten i vad hon gjort förra veckan, det betydde inget. Hon hade ingen kontroll längre, slog det henne.

Snart skulle hon vara mitt inne i någon sorts kris. En livskris.

Hon sjönk ihop i snurrfåtöljen och drog den medfarna skinnjackan över huvudet och hon andades in ångorna från hönshus och från stöket i ladugården. Datorn kom till liv, med ett sprakande läte som hon överröstade med sin egen jämmer.

*

Sofia Bergers tjänsterum låg i dunkel och tystnad rådde då telefonen ringde. Flera signaler. Berger lät jackan falla till golvet och hon undrade hur länge det pågått. Ringandet. Det kunde vara Erske, tänkte hon och fick till slut tag på luren.

- Berger, sade hon.
- Ja tjena, Berger, det är Lindman på Nordanstigspolisen.

Hon försökte hitta en tankelinje och någonting att säga. Det var inte meningen att bypolisen skulle ringa henne hur som helst. Det fanns fortfarande något som hette tjänstevägen. Men mest var hon besviken.

Det skulle ha varit Erske istället.

– Är du där, Berger?

– Speaking, sade hon med delsboaccent.

– Det var Wedlund som kopplade mig, sade Lindman och lät plötsligt tveksam.

Lindman var förstås bekant med Sofia Bergers alla maner och sätt. Det gick många historier i polishuset och var bara hälften sanna skulle det vara rent förskräckligt. Samtidigt som han inte hade tid med tjafs.

– Vad vill du? frågade Berger.

– Jag ringer från kommunala soptippen på Homovallen och det ser ut som ett mord, sade han irriterat.

– Homotippen, sade Berger.

– Ja, du hittar va?

– Hur då mord?

– Det har hänt nånting här som jag tycker du och Thule borde ta en titt på.

– Så du är där nu?

– Jag håller ställningarna, Berger. En timme till.

– Okej, vi kommer, sade Berger.

Hon höll ner klykan och väntade en sekund. Sedan påbörjade hon att slå ett nummer. Hon fullföljde aldrig. Hon reste sig och fiskade upp baskern från bordet och monterade den på hårsvallet.

Med Thule avsågs Johan Thule, kriminalkommissarie och Bergers närmaste chef. Han huserade ett par rum längre bort i korridoren och hon bestämde sig för att gå dit istället för att ringa. Hon lämnade kvar skinnjackan på rummet, liggandes på golvmattan under bordet.

*

Hon knackade en gång, sedan tryckte hon ner handtaget. Det var låst men Sofia Berger hade nyckel och hon öppnade dörren till kommissarie Thules tjänsterum. Inga lampor var tända men kommissarien var där.

Han hade en väldig kroppshydda och han gjorde inget åt sin övervikt. Berger antog att han inte kunde, att han var för sjuk för att röra sig mer än absolut nödvändigt. Han satt i en jäsande position i sin extra breda kontorsstol och Berger ramlade ner med tyngd på en av korgstolarna han satt fram som besöksstolar. Den fick gärna gå sönder, tänkte hon.

Hon var inte så smånätt själv, lång och kraftigt byggd. Knappt hon vågade väga sig längre. Hon ogillade kommissariens korgstolar, men tyvärr höll den för belastningen även om knastret tilltog.

– Har inte Wedlund hört av sig? började hon med att fråga. Lindman från Bergsjö ringde och han påstår att det begåtts ett mord på kommunala soptippen i Nordanstig. Jag är på väg dit men jag ville höra din åsikt först. Ska du med? Det är typ du som är chefen. Tror du att det är seriöst?

– Homotippen, sade Johan Thule med överraskande klar röst.

Sedan var han ändå tvungen att harkla sig. Han sade:

– Varför skulle det inte vara seriöst?

– Äsch, inte vet jag, sade Berger. Det låter bara så otroligt.

– Mord på Homotippen.

Han smakade på orden, lät det som. Han satt fortfarande orörlig. Berger funderade på om hon skulle våga fråga hur han mådde. Det skulle kännas ovanligt. Om det var någon som frågade om det personliga så var det kommissarien själv. Han var som en storpappa, tänkte hon, fast sträng. Hon tyckte verkligen han såg sjuk ut. Sjukare än vanligt.

– Orkar du följa med? frågade hon till slut. Till Homotippen?

Det blev tyst en stund. Utanför fönstret hördes på avstånd trafiken.

– Jag kanske skulle behöva ett mord, sade han sedan, rösten var åter svag.

Det var som om han långsamt försvann in i skuggan bakom skrivbordet och som han skulle upplösas i tomma intet. Sofia Berger reste sig från korgstolens knaster och upptäckte att hon höll baskern i handen. Hon satte den på sig, som för att visa att hon åkte nu. Ensam.

- Jag hör av mig så fort jag vet nåt, sade hon.
- Gör det, viskade kommissarien.

*

Sofia Berger valde att ta sin gamla Porsche 924 istället för tjänstebilen. Kommissarien hade samtyckt när hon frågat om tillstånd och hon skulle få ersättning per mil. Hon hade kostat på en ny startmotor och bilen gick numera igång utan problem.

Hon åkte mot Bergsjö, passerade flygfältet och kom in i Ilsboskogen med en himmel över talltopparna som var gråmjölkig. Här skulle man vara observant på älgar, hade hon fått lära sig. På raksträckan lät hon bilen komma upp i momsgränsen.

I Ilsbo bromsade hon in till lagstadgade femtio, och sedan böljade vägen ut i ett odlingslandskap som på vänster sida kantades av sjösystem och med byarna Yttre, Ingesarven och Kitte i serie efter varandra och sedan på nytt in i granskog och efter några kilometer vid Högens by skymtade Storsjön nere till höger.

Storsjön gjorde skäl för namnet, den sträckte sig mellan Bergsjö och Harmångers socknar och vidare mot Jättendal där den gick in i en vik som hette Häggviken och ett sommarstugeområde med ett namn som stavades Fjuse. Berger hade studerat kartan innan hon åkte och memorerat vägsträckningen och flera av bynamnen.

Mellan Häggviken och Bergsjö fanns den kommunala tippen. Hon hade aldrig haft något ärende där tidigare, men hon hade kört förbi efter landsvägen. Första gången hade hon reagerat på namnet, Homotippen, men numera visste hon att namnet kom sig av HomovalLEN som låg intill. En gammal fäbodvall.

Framme i Bergsjö passade hon på att tanka, med utsikt över sjön från stationen. Hon rundade sjö och kyrka och körde i riktning Jättendal. Vid byn Bredåker snuddade vägen en av sjöns vikar, sedan bar det uppför i en häftig backe och där någonstans uppe på berget fanns den gamla Homovallen.

Vid infarten till tippen stod två bilar parkerade, hon såg dem efter att ha kommit ur kurvan och in på en sluttande raksträcka. Skylten med texten Byggavfallstipp pekade in på området och när hon svängde in såg hon en polisbil med blåljusen på.

Blåskenet var ett olycksbådande tecken, men hon förnam inga omedelbara vibrationer. Sofia Berger tränade på intuition, hon kunde tycka att det var intuitionen som skiljde en bra polis från en dålig. Kommissarien Johan Thule hade den starkaste intuitionen av alla, ibland kunde hon nästan bli mörkrädd.

Polisbilen stod intill den lilla kontorsbyggnaden och hon makade fram Porschen genom en folkskara och ställde sig jämsides. Samtidigt som hon klev ur bilen släntrade polisman Lindman från Bergsjö ut från byggnaden.

– Mycket folk här, sade hon.

– Visst, sade Lindman och han såg märkbart spänd ut. Bra ni tar över här så jag kan se till att göra en avspärning.

– Vi? sade Sofia Berger. Det är bara jag. Än så länge.

Hon drog hönshusjackan tätare omkring sig. Hon huttrade. Lindman tittade på henne med en min som om han inte visste vad han skulle säga härnäst.

– Vad är det exakt som har hänt? frågade hon.

– Kom med här, sade han bara och gick iväg.

Hon följde efter honom in på deponeringsområdet, tittade in i hans breda ryggtavla. Han gick med raska steg och Berger hade fullt sjå att inte sacka efter.

– Här är det inte en massa folk i varje fall, sade hon och maskerade sin andfåddhet.

Egentligen hade hon bra kondition, hon joggade minst en gång i veckan.

– Nej, hit släpper vi inte in några obehöriga, sade Lindman utan att titta bakåt. Om du anser det är nödvändigt så spärrar vi av hela tippen. Annars stänger dom klockan fyra.

Vägen gick mellan högar av deponering och lukten var ibland frän. Uppe på ett krön, ett femtiotal meter bort, såg hon polisman Immonen, även han från Nordanstigspolisens. Hon kände igen honom på hans rondör, även om han inte kunde vara trettio ens. Immonen samtalade med en i personalen. När hon kom närmare såg hon en baklastare, den stod ett stycke bort med dieselmotorn puttrande.

Hon hade förväntat sig ett lik åtminstone. Inte konstigt att hon inte kände några vibbar.

– Förklara vad vi har här, sade hon bistert och såg på Immonen.

Immonen gav traktorföraren en blick. Han började berätta och pekade samtidigt som han pratade:

– Som du ser har nån börjat gräva en grop här. Den här delen av en presenning låg ungefär som den ligger nu, när Vidar hittade den. Den är avklippt och mäter ungefär två gånger en halv meter. Den ligger så här, till hälften utbredd i gropen, när han hittar den.

– Blod alltså? sade Berger och tittade.

– Ja, det liknar blod.

Presenningen var nersölad och Berger tyckte onekligen det såg ut som blod.

– Men är det från en människa? frågade hon.

– Ingen som vet, sade Immonen kort.

– Jag får ringa efter en tekniker, sade Berger och halade upp mobilen ur jackfickan.

Det blev tyst i samlingen när hon ringde. De stod i en halvcirkel runt den halvfärdiga gropen; de båda polismännen, traktorföraren som hette Vidar, och så hon. Inslag av ångor och lukter passerade med olika vindhastigheter i olika riktningar.

Traktorföraren såg måttligt road ut, hon undrade för sig själv vad Immonen egentligen sagt. Om henne, innan hon kom. Hon

hade inte haft så mycket med Nordanstigsstyrkan att göra hitills. Hon hade inte haft tillfälle att sätta sig i respekt.

– Vad heter du mer än Vidar? frågade hon och såg stint på mannen i knallgul reflexjacka.

Samtidigt svarade teknikern Julström i telefonen.

– Berger här, sade hon och avbröt traktorföraren.

Julström sade att han bara väntat på att hon skulle ringa. Thule hade förvarnat, sade han.

– Det finns blod på marken och på en presenning, sade hon. Förmodligen från nån älg, men det får du ta reda på.

– Det här är inte nån tjuvjakt, sade Lindman när Berger avslutat telefonsamtalet.

– Nej, det tror inte jag heller, sade Berger.

Hon visste hur en slaktplats såg ut.

– Men nog är det nån som slaktats, sade hon sedan.

– Ja, det är en ansenlig mängd, sade Lindman.

Immonen pekade, sedan började han prata.

– Jag skulle tolka det här som släpspår, sade han. Nån har släpats hit till gropen och det är spåren efter klackarna man ser här.

– Eller också har nån släpats bort från gropen, sade Lindman. Gropen är ju för fan tom.

Berger gick försiktigt runt platsen, hon insåg plötsligt att det kunde finnas spår som var av betydelse. Spåren måste säkras innan de förstördes.

– Nån kanske har påbörjat en begravning, sade hon. Men blivit avbruten eller ångrat sig och bestämt sig för att hitta en bättre plats.

Hon såg på Vidar som stod med händerna i jackfickorna och skärmmössan på snedden.

– Det var du som upptäckte det här? sade hon.

Det lät som om han var irriterad, när han svarade. På henne. Det var väl hon som representerade överheten, antog hon. Han talade med brett hälsingemål men det var inte Bergers dialekt, för hon var från Delsbo. Det här var Bergsjömål, tänkte hon.

Han berättade att han ringde polisen direkt. Han hade förstått att det var något allvarligt. Berger berömde honom för detta och såg till att överbetona sitt eget delmål, så att det om möjligt blev ännu bredare. Traktorföraren såg inte ut att reagera på detta, men i ögonvrån tyckte hon sig se hur Lindman skakade på huvudet.

– Än du då, Lindman? klippte hon till med och kände att hon tappade tålamodet. Vad gjorde du, när du kom hit?

Lindman ryckte till, han var inte beredd. Han började svamla och efter ett tag struntade hon i att lyssna. Hon gick ett varv runt traktorn istället.

– Men du körde rätt över gropen? ropade hon.

Baklastaren kunde inte ha kommit någon annan väg.

– Ja, men inte med hjulen, hojtade Vidar tillbaka.

Berger gick tillbaka till den nerblodade presenningen.

– Vi låter traktorn stå kvar här, sade hon med den mildaste röst. Stäng av motorn bara. Jättebra om ni kan tömma hela området på folk. Bara personalen får stanna kvar. Ni kan väl hålla dom inne i kontoret så länge?

– Vi ska alltså spärra av? frågade Lindman med en ansträngning.

Nu hade hon lyckats reta upp honom, tänkte hon. Frågan var om det var så lyckat egentligen.

– Julström ska få göra en analys först, sade hon och insåg att hon lät obeslutsam. Av blodet. Om det är som vi fruktar så spärrar vi av.

– Hur lång tid tar den analysen då?

Berger hade ingen aning.

– Vi spärrar av i morgon, avgjorde hon.

Sofia Berger såg på de båda polismännen när de lämnade platsen vid gropen, med traktorföraren Vidar i spetsen. Själv blev hon stående kvar, hon skulle invänta Julström, teknikern.

Det var det här som var höstrusk. Inte riktigt nederbörd men ungefär som om himlen skulle kunna öppna sig vilken stund som helst. Grågröna barrskogstoppar som rörde sig oberäkneligt och vinden som kunde vara frånstötande och få hyn att dra ihop sig och bli grön. Hon borde egentligen ha öronlappar men nu hade hon sin basker.

Baskern hade blivit hennes signum, hon var fullt på det klara med det själv. Sin första basker köpte hon på en utförsäljning när hon gick på polishögskolan och sedan hade det fortsatt av bara farten. Numera förväntade sig folk att hon skulle ha en, så var det bara.

Förr eller senare skulle hon överraska alla. Med någonting annat, något radikalt annorlunda. Bara hon kom på något ut-studerat, något som dög för en förändring. Då skulle baskerpolitiken få sitt slut.

Hon stod på en höjd och kunde se bort mot den rödmålade kontorsbyggnaden. När nordanstigarna försvunnit utom synhåll bakom deponeringshögarna började hon röra sig. Hon valde att gå åt motsatta hållet, passerade baklastaren och närmade sig strax de yttre regionerna av området.

Här minskade högarna i omfång, marken bestod av hård lera, tillplattad efter fordonstrafik och schaktningar. Märkliga växter sprängde fram genom ytan, torra och taggiga, med giftliknande färgnyanser. Dumpade föremål låg utspridda som på slump, hon fick intrycket av något planlöst och oorganiserat. Som om ingen kände ansvar för ytterområdena.

Berger kände att hon skrotade hon också. Hon tänkte att hon rekognoserade efter intuition. Hade hon tur hittade hon något. Något som kunde tänkas ha med saken att göra.

Saken, som alltså var en halvgrävd grop med en avriven pressning och någonting som misstänktes vara blodspillan.

Jovisst var det blod, det var ingen tvekan. Sofia Berger hade sett blod förut och visste hur det kunde se ut på en brottsplats.

Men inom sig begrep hon att hon inte skulle hitta något. Att det var lönlöst. Att leta spår på en soptipp måste vara bland det mest otacksamma som fanns att ta sig för. Intuitionen var mest ett önsketänkande, det var så det förhöll sig. En konstruktion, baserad på veckotidningsfantasier.

Det var bara det att hon jobbade som kriminalinspektör och förväntades ta initiativ och utföra en viss typ av handlingar. Som att skrota omkring på en brottsplats och fundera. Hon tänkte på Lindman och Immonen, att förmodligen satt de inne i det varma och ombonade soptippskontoret vid det här laget och drack kaffe och åt småkakor. Pratade skit, om hon skulle gissa. Tillsammans med Vidar.

Hon gick efter stängslet som skiljde Homotippen från den bakomliggande skogen. En skogsväg löpte på andra sidan och hon visste att längre bort i skogen fanns Storsjön. Ett industri-stängsel, nära två meter högt, men det var inget problem att komma genom. Det fanns uppklippta öppningar. Ett av hålen var stort nog för att det skulle vara möjligt att ta sig in med bil. Eller ut.

Hon hukade sig och tog sig ut genom en av öppningarna. Den lilla skogsvägen var ljus som av sand. Tydligen var den trafikerad för det fanns bilspår. Hon följde vägen västerut, långsamt gick den uppför och hon skyndade på stegen för att komma bort från ångorna från tippen.

Skogen på vänster sida växte gles, tallar som samsades med gråstensblock och med ljungen och mossan. Stigningen planade så småningom ut och i en öppning i skogen sköljde ren och frisk luft in från barrskogen och hon stannade till och drog ett par djupa andetag. Hon behövde rena systemen. Hade det inte varit för tippen skulle det vara en idyllisk liten väg.

Det rörde sig naturligtvis om den gamla vägen mellan socknarna Jättendal och Bergsjö, för där hon stannat reste sig två

gamla gränsstenar från svunna tider. Hon försökte läsa inskriptionerna och kunde sluta sig till att de härrörde från två olika tidsepoker. En viktig gräns, förstod hon.

Hon ville se vart vägen ledde åt andra hållet, på den östra sidan. Om den gick ner till vattnet. Det skulle finnas ett sommarstugeområde längre ner mot Häggviken. Hon hade tittat på kartan innan hon åkte och sett att området stavades Fjuset.

Snart skulle det börja skymma. Höstskymning, tänkte hon. Höstskymning över tippen.

Hon hade gått i flera minuter och nått ett vägskäl. En mindre avfart sluttade brant ner mot sjön men hon började bli kall i kroppen. När hon vilade kom kylan krypande.

Dessutom hade luktsinnet återvänt, hon hade varit borta från tippen en stund nu. Hon kunde känna hönslukten från skinnjackan. Julström borde ha kommit, tänkte hon. Teknikern. Han hade sagt i telefonen att han bara väntade på att hon skulle ringa.

Istället tog hon vägen som gick åt vänster och som hon räknat med ledde den upp på landsvägen och asfalten. På håll såg hon den vita vägskylten som pekade in mot tippen, men raksträckan var plågsamt lång. Fötterna började ömma. En bil kom från Jättendalshållet med helljuset tänd och hon klev ut i vägbanan och gjorde stopptecken.

Det var en äldre bil, och ett äldre par.

– Har det hänt nåt, frågade damen som körde. Behöver du hjälp, flicka?

Sofia Berger höll upp sin polislegitimation.

– Jag är från Hudiksvallspolisen, sade hon. Kan ni vara så vänliga att skjutsa mig till tippen?

Det var en tvådörrars och den äldre farbrodern var tvungen att kliva ur och fälla fram ryggstödet.

– Ska du till Homotippen? sade han och av någon anledning skrattade han.

Berger nickade och ormade sig in i det trånga baksätet där hon fick dela plats med en långhårig jycke som slog hårt mot rutan med svansen. Hon tackade för hjälpen och kliade hunden.

Damen vid ratten fick knappt upp farten förrän de var framme. Farbrodern fick släppa ut henne igen och Berger tackade på nytt, med risk för att bli tjugig.

Lindman hade tydligen tagit ett eget initiativ för han hade satt upp ett avspärrningsband vid infarten. Berger undrade vad hon egentligen hade sagt. Borde de inte vänta med beslutet att spärra av? Tills att Julström gjort sin analys?

Julström anlände samtidigt som hon klev över plastbandet.

*

Enar Julström var numera ensam tekniker på polishuset i Hudiksvall. Efter de senaste rationaliseringarna var det bara han kvar. Han gav ett seriöst och engagerat intryck, snäste aldrig av någon. Han intresserade sig för allt och alla och hade för vana att tilltala folk med ni. Inte med du.

Sofia Berger förklarade att hon gått runt hela området men inte funnit något som kunde tänkas ha samband. Men det var inte så lätt att avgöra när man inte vet vad man letar efter, lade hon till.

– Vill ni visa mig gropen, sade Julström.

Polisbilen stod kvar vid kontorsbyggnaden och tillsammans med Porschen spärrade den av infarten till deponeringsområdet. Ingen människa syntes till för ögonblicket. Berger antog att de satt inne i kontorsbyggnaden och tryckte. Hon tänkte inte knacka på för att be om hjälp att bära. Hon prövade att lyfta en träväska som ingick i Julströms utrustning.

– Nej, den där är för tung, den tar jag, sade han och visade henne vad hon kunde ta istället.

Hon fick bära ett stativ och en skrymmande portfölj som var lätt som luft. Framme vid gropen riggade Julström snabbt upp ett belysningsarrangemang. Trävaskan innehöll ett batteripaket. Att han var effektiv, det visste hon sedan tidigare.

– Tror ni det blir regn? frågade han.

Berger sade att hon inte visste.

– Vi ska ändå sätta upp ett tält över gropen, sade han. Bara för natten. Presenningen tar jag hand om.

– Det viktigaste är väl att kolla om det är blod? sade Berger försiktigt.

Hon var mån om att visa Julström respekt. Han stod i en sorts särställning. Aldrig att hon skulle köra sin arroganta stil mot honom. Inte därför att han var duktig, även om han var det också, utan för att han var vänlig.

Han var alltid vänlig, på ett alldeles naturligt sätt. Tycktes fullständigt prestigelös. Han visade alltid upp sin bästa sida, aldrig att han klagade eller gnällde. Han hade ett oändligt tålamod och skyllde aldrig ifrån sig.

Han såg inte ner på någon, han sade ni till alla.

– Analysen är jag rädd för kommer att dröja, sade Julström. Nuförtiden skickar vi allt till labbet i Linköping. Jag ska göra allt som står i min makt för att försöka få ett snabbt svar men jag kan inte lova nåt. Väntetiderna kan vara långa.

– Nejdå, inte så, sade Berger och ansträngde sig att inte verka påstridig. Men kan du inte köra en egen analys under tiden? För ett preliminärt utlåtande?

– Jag saknar tyvärr nödvändig utrustning. Men att det är blod, det ser jag ändå.

– Från en människa?

– Nej, det kan jag inte säga.

Han var redan i full gång med att fylla sina provburkar och sätta etiketter.

– Det är väl inget mer jag kan göra? sade Berger.

– Nej, inte just här. Jag lämnar ett utlåtande i morgon. Allmänna intryck och vissa tekniska data.

– Jag ska se till att Lindman stannar kvar med radiobilen så länge du är kvar här, sade Berger tjänstvilligt.

Med bestämd min stegade hon ner mot kontorsbyggnaden.

Kriminalkommissarie Johan Thule samlade sin grupp varje vardag klockan tio, i direkt anslutning till förmiddagsfikat på polishuset. Detta i den händelse gruppen fanns tillgänglig, vilket inte alltid var fallet.

Den här tisdagen skulle det bli ett möte, ett tisdagsmöte. Gruppen var numera kraftigt decimerad och Thule kunde välja att hålla mötet och dricka sitt förmiddagste på tjänsterummet samtidigt. Kriminalinspektör Sofia Berger, som tog in kommissariens tevatten, var i nuläget den enda som fanns kvar, tillsammans med kommissarien själv. Inte mycket till grupp.

Hon tog in en kaffetermos åt sig själv. Kommissarien knyckte på huvudet till tack, i det närmaste omärkligt, men Berger som var lyhörd på sin överordnade noterade gesten utan att röja en min.

Kommissarien satt som fastbultad i sin snurrfätölj, med sin stora kroppshydda insjunken i sig själv. Ansiktet såg ut att tryckas ihop av sin egen massa. Berger gav honom en bekymrad blick men beslöt sig för att inte bry sig. Han hade varit i det här tillståndet länge nu, hon visste att det inte var lönt att fråga. Om han dog skulle ingen bli förvånad.

– Jag glömde fråga om du skulle ha mjölk? sade hon och hoppades slippa gå tillbaka till kafferummet för att hämta paketet i personalkylskåpet.

Thule visste vad hon tänkte och tackade nej. Långsamt lyfte han temuggen, den var hans personliga och hade texten "You'll never forget THULE".

– Har du bullar? frågade han.

Berger nickade och ställde fram en påse från Dackås konditori. Hon slog upp i sin egen kopp, termosens rymde fem koppar och hon skulle dricka allt själv.

Under tystnad åt de varsitt wienerbröd. Berger sopade ner smulorna från bordet i Thules papperskorg och tog ett wienerbröd till. Thule borstade hjälpligt kavajen över magen.

– Då har vi ett möte då, Berger, sade han och torkade ansiktet med en pappersservett.

– Ja. Med gruppen.

– Du och jag, Berger.

– Japp, sade hon och bet i brödet.

Han betraktade hennes bestyr med att få i sig bakverket.

– Arbetsbelastningen ökar, konstaterade han.

– Jag hinner fan inte med längre, ärendetiderna blir längre, sade Berger. Nu får man stänga fallen och skylla på brist på spaningsuppslag men det är inte alla gånger det är sant. Och du då, Johan, orkar du?

– Åjovars, sade kommissarien och satt orörlig. Jag är nog ute och rör mig på fältet mer än vad du tror och anar.

Berger såg på honom med klentrogen min, hon visste egentligen inte vad hon skulle tro.

– Ta det här gänget i stan som rånar bilar i garage, sade hon. Vi vet precis vilka dom är och ändå har vi inte gjort nåt tillslag. Problemet är att jag inte vet var dom gömmer tjuvgodset så det är liksom ingen större idé. Åklagaren skulle släppa dom.

– Dom är nya i gebitet. Du borde faktiskt slå till så fort som möjligt. Se till att dom inte fastnar i brottets bana.

Berger ryckte på axlarna och tittade i bullpåsen. Det fanns ett bröd till, som var kommissariens.

– Du kan åka ändå, föreslog Thule. Ta med dig två radiobilar och hälsa på. Inget formellt gripande men åk dit och skräm upp dom. Visa att vi vet.

– Än du då, Johan? Hinner du med?

Berger ville gärna föra upp diskussionen på ett mer principiellt plan. För inte länge sedan var de fyra i gruppen, kommissarien inräknad. Nu var de bara två. Inspektör Ludde Markh exempelvis, han hade hoppat av och börjat på gränspolisenheten, även om han hade rummet kvar, i samma korridor. Bara ett par rum ifrån.

Ibland kunde hon se honom i kafferummet men som vanligt undvek han henne.

– Tycker du vi ska fråga Ludde? sade kommissarien, helt apropå, och lät sarkastisk.

– Ludde har sina egna problem, sade Berger. Problem med sig själv. Allvarliga problem. Ska du inte rekrytera snart?

– Budgeten, sade kommissarien. Vi sparar pengar. Vi ska effektivisera dem resurser vi har och dit hör kanske Ludde. Även om han kostnadsförs på ett annat konto.

Demonstrativt höll han muggen upp och ner. Uppenbarligen var det slut på teet. Berger insåg att hon skulle bli tvungen att resa sig upp.

– Jag vill ha mjölk i mitt te, sade kommissarien med skrovlig stämma. Tack ska du ha, stinta.

*

Sofia Berger nästan smög i korridoren, det var inte likt henne. Talet om budgeten skrämde henne. De kunde ha fått ett mordfall på halsen och de hade inte folk i gruppen. Konsekvensen skulle kunna bli att de tvingades ta hjälp av Ludde Markh.

Oavsett vad hon tyckte.

Hon ville fylla på muggen utan att springa in i mannen ifråga. Ryktena gick att han numera satt hemma i bostaden och jobbade, men det var inget hon riktigt kunde lita på.

Ingen Ludde i kafferummet och hon kunde andas ut.

När hon kom tillbaka till kommissarien skulle de prata om fyndet på Homotippen. Kommissarien hade tagit fram Julströms fotografier och brett ut dem på skrivbordet. När hon såg honom hålla upp en av bilderna framför sig tyckte hon att han såg piggare ut.

Hon hade sett det förut, hur han levde upp när han fick något i händerna som låg utanför det normala och som han fann intressant. Som en sorts förvandling.

Berger placerade temuggen mellan bilderna och inväntade vad han skulle säga.

– Julström säger att vi kan utgå från att det är blod, sade han. Vi ska inte vänta på någon analys, vi ska utgå från att det rör sig om människoblod. Det kallas att vi följer försiktighetsprincipen. Vi ska inte riskera att förlora tid.

– Det såg ut som en slaktplats, sade Berger.

– Julström uppskattar det till runt två liter blod. En människa kan max förlora en liter. Sen är hon slut.

– Det betyder att det rör sig om ett mord eller ett dråp. Vi måste kolla upp alla försvunna personer.

– Det här har hänt nu under helgen, sade kommissarien. Eller någon gång förra veckan möjligen. Jag har redan kollat saken och inga anmälningar om försvinnanden har kommit in dom sista dagarna.

Berger tänkte på Erske.

– Och vi har ingen som helst teknisk bevisning förutom blodet och presenningen, fortsatte kommissarien. Inga spår. Ett spaningsmord, med andra ord.

Hon visste inte om hon hörde rätt, men det lät som rösten klarnade ytterligare när han uttalade sista meningen. Som det var någonting positivt.

Själv var hon av en annan mening.

– Vi har inga resurser för spaning, sade hon lågt.

Samtidigt som hon såg Erske framför sig. Erske, som var försvunnen. Han som hon var ihop med. Eller trodde hon var, snarare.

Sjötörpet utanför Delsbo stod tomt, där han bodde. Bilden av blodet på presenningen fick henne att få ont i magen, det snörde ihop sig. Oro för någon hon älskade.

Det kunde hänt honom något. Erske var naiv och trodde alla om gott, han var troskyldig och blåögd.

Mitt i alltsammans kommissarien som satt och gladde sig. Om hon nu uppfattade situationen rätt.

– Inga resurser och inga uppslag, sade kommissarien och lät inte alltför nedslagen. Du vet att det är mot mina principer men den här gången ska vi ta allmänheten till hjälp.

Sofia Berger försökte tänka steget före.

– Om vi går ut med det här i tidningarna och ber om allmänhetens hjälp och sen det skulle visa sig att det är blod från en jävla hjortkalv, vad gör vi då?

Sade hon. Då får vi skämmas tills vi dör, tänkte hon själv. Gå under jorden. Kommissarien sörplade ljudligt sitt te och uppsynen blev allvarlig.

– Vi ska inte ta nån jätterisk, förklarade han.

Hon förstod att han förstods suttit och funderat ut det här innan mötet. Det var naturligtvis inte hans stil att komma med halvfärdiga lösningar. Han hade redan upplägget klart och själv satt hon där som statist.

– Nähä? sade hon och ansträngde sig att låta skeptisk.

– Vi ska inte utlysa nån presskonferens, sade han. Ingen rikspress och ingen lokalteve. Det har vi provat med tidigare och det gick åt helvete. Vi ska kontakta Hudiksvalls-Tidningen och ingen annan. Inte ens att vi informerar Sundsvalls Tidning, fast dom normalt ligger nån dag före med Nordanstigsnyheterna, men inte den här gången. Bara HT. Och sen ligger vi lågt en tid, och svarar inte på frågor.

– Tills vi får analysen bekräftad, sade Berger.

– Ja, möjligen tills då. Om det sen skulle visa sig vara en hjortkalv så lägger vi locket på. Då får HT ta sig ur historien på egen hand. Hade du inte en kontaktperson på HT som du sa du kunde lita på?

– Hon heter Carina Wiklander och henne ska jag inte utsätta för nåt spektakel. Henne är jag rädd om, nämligen. Hon ska hållas utanför. Jag tycker om henne.

– Spektakel? sade Thule och verkade inte förstå vad hon menade.

Berger vred sig på rottingstolen som knastrade.

– Dom har ju en jävla stjärna på tidningen, sade hon. Helmer Lennhord. En idiot som tror han är stor. Han kan gärna få den tvivelaktiga äran.

– Du får kontakta honom idag redan, sade kommissarien. Så det står i tidningen i morgon.

– Sen får jag hoppas det är kalvblod.

– Det räcker egentligen med en liten notis mitt inne i tidningen. Det ska framgå att polisen vill ha tips om nån sett nåt. Eller vet nåt. Gärna lite Efterlyst-stuk. Spektakulärt. Men inget större pådrag.

– Tipsen kommer hagla in, sade Berger utan entusiasm.

*

Tidigare arbetade inspektör Ludde Markh för Johan Thule, men han hade slutat. Av privata skäl, om han skulle säga det rent ut. Vilket han normalt inte gjorde. Inte i just den frågan, den var för känslig.

Numera arbetade han för gränspolisenheten med huvudsäte i Umeå. Geografiskt var han placerad på polishuset i Hudiksvall, bara några rum från Thule. I samma korridor.

Men inte ens att han var i huset längre. Inte mer än nödvändigt. Han hade sökt och fått tillstånd att arbeta hemifrån.

Under sensommaren hade han därför upprättat ett kontor i bostaden. I Böle, strax utanför Hudiksvall, där han bodde i ett gammalt hälsingehemman bland hästar och kossor och ett landskap präglat av småbrukare och fornlämningar.

Här bodde han tillsammans med sambon Åsa Weijle och hennes båda söner Sture och Sven från ett tidigare förhållande. Sture, som var äldst, skulle bli fem till jul och nu väntade Åsa barn med Ludde. Nedkomsten var beräknad till januari.

Kontoret hade han i det fristående uthuset, där han tidigare inrett en träningslokal. Han satt vid ett kontorsbord bland hantlar och skivstänger. Uppe i taket fanns högtalare och favoritmusiken amerikansk bluegrass rullade i oavbrutna slingor från specialmixade CD:s.

Bluegrass, amerikansk rotmusik, en akustisk men råare och mer vildvuxen form av Country & Western. Ludde Markh var kunnare även om han inte spelade något instrument själv. Med tiden hade han skaffat sig ett visst anseende bland likasinnade i landet.

Kontorsmöblerna kom från ett loppis. Ett bord, två stolar och tre rejäla bokhyllor med låsbara jalousier. Kassaskåpet för känsliga handlingar hade chefen Axelsson bekostat och det var där han förvarade CD-samlingen med bluegrass. Eftersom han arbetade med asylärenden och utvisningar var det viktigt att inga dokument kom i orätta händer. Merparten av handlingarna låg även digitalt på det säkerhetskyddade Intranätet.

Däremot hade han fått flytta ut alla möblerna från Åsas föräldrar i Årjäng, det fanns inte plats för dem i uthuset längre. Möblerna de fått som gåva. Tills vidare stod de under ett provisoriskt tak intill logen. Åsa hade inte haft något att invända.

Telefonen ringde. Ludde hade eget abonnemang för polisjobbet. Med fjärrkontrollen pausade han bluegrassmusiken, mitt i fiolsolot.

– Markh, gränspolisen i Hudiksvall.

– Goddag, mitt namn är Andreas Wanell och jag är chef för flyktingförläggningen i Arvidsjaur.

– Goddag.

– Du kanske undrar varför jag ringer? Ringer jag och stör förresten?

– Självklart inte.

– Vi planerar att etablera en integrationsenhet i Hälsingland. Vi har hittat en fastighet som är intressant. Den finns på en ort som heter Ilsbo. Fastighetsbeteckningen är Blästen nånting.

– Jo, Ilsbo ligger i trakten, sade Ludde och var idel öra.

– Nåväl, projektet med integrationsenheter är helt nytt och under uppbyggnad. Enheten i Ilsbo kommer bli en av de första i sitt slag. Projektet är EU-samordnat och personligen tror jag mycket på de här nya idéerna. Det handlar om att tillvarata varje landsdels egna och unika förutsättningar i integrationsarbetet.

– Jaså, sade Ludde medvetet tonlöst.

Ludde, som ursprungligen kom från Jämtland, var allergisk mot allting som hade med EU och bidrag att göra. Han hade det i blodet. Utan att riktigt veta varför.

Mannen, som sade sig heta Andreas Wanell, pratade på om sitt projekt och det var med en bullrande stämning. Ludde började avvakta första bästa tillfälle att fråga vad han ville, varför han kontaktade polisen.

I och för sig hade han stött på namnet tidigare. Wanell. På en konferens som integrationsverket ordnat. Men det fanns så många namn i den här branschen, det hade han förstått.

Det var som en egen industri, eller en egen värld. Hemliga klubben. Folk som verkade inom sfären tycktes måna om att se till att den skulle fortsätta vara hemlig. Ingen insyn, inga ifrågasättanden. Från början hade det kanske varit riktigt, som en samlad strategi för att motverka främlingsfientlighet och rasism.

Andreas Wanell pratade en utpräglad rikssvenska, helt utan spår av dialekt. Som hallåorna på Sveriges Television förr i tiden. TV4 lyfte i varje fall fram dialekterna, tänkte han. Mannen pratade oavbrutet och Ludde började snart tänka på annat.

– Varför ringer du mig? frågade han i en lucka.

– Jag vill upprätta en kontakt med den lokala gränspolisens, sade mannen och lät som han precis bytte samtalsämne. Jag vill träffa dig personligen.

– I Ilsbo?

– Ja, och själv har jag möjlighet i morgon redan. Jag åker till Hudiksvall i kväll.

Ludde konsulterade almanackan på datorn och sade att i morgon onsdag kunde fungera. De gjorde upp att träffas utanför kyrkan i Ilsbo. Därifrån skulle de samåka. Fastigheten låg tydligen en bit in i skogen.

“De naturliga förutsättningarna”, tänkte Ludde för sig själv och fnissade.

Efter samtalet tog han kontakt med sin närmaste chef som satt på polishuset långt borta i Umeå. Det hörde till rutinen att alltid göra extra kontroller och i det här fallet bedömde han det som lämpligast att kontrollera med Axelsson direkt.

Om Andreas Wanell pratade utan dialekt så gällde det inte för Axelsson. Axelssons västerbottensmål var i kaxigaste laget.

Ibland bredde han på så det lät överdrivet, som ett påklistrat maner.

Precis som Sofia Berger kunde göra, med sitt dellmål.

Själv behövde han inte fläska på med något mål. Han var från Jämtland och därmed var det ändå han som var överlägsen. Det enda som kunde mäta sig med Jämtland var Värmland, eftersom det var därifrån Åsa kom.

Han fattade inte varför han kom att tänka på Berger. Han blev irriterad, besviken på sig själv. Han hade hoppats kunna förtränga henne när han slapp henne om dagarna. Ändå dök hon upp ibland, som en demon.

Han koncentrerade sig för att jaga bort bilden av odjuret från Delsbo och pejlade istället in Åsa. Naken, och med växande mage.

Växande, med deras kärleksbarn.

Axelsson sade något i luren och Ludde rätade snabbt upp sig, som för att återställa uppmärksamheten och inte missa någon ytterligare detalj.

– Jodå, sade Axelsson och lät som Västerbotten i kubik, det rör sig om en ny EU-fond som riktar medel till assimilering av flyktingar inom medlemsländerna. Integration med naturliga förutsättningar. Det kan vara ett intressant projekt. Gå in du och kolla på EU:s hemsida.

En halvtimme senare hade han tagit sig in på den rekommenderade Internetsidan och det till ackompanjemang av en vildvuxen bluegrass. Han försökte skumma sig genom textmassorna, men det gick trögt.

Efter en stund drog han på sig joggingskorna. Han vidarekopplade tjänstetelefonen till sin mobil och gick ut i höstluften med mobilen i jackfickan.

Det fanns ett omfattande nätverk av stigar i skogen utanför hemmanet och det gick att kombinera ihop joggingsträckor i det oändliga. När han satte av på stigen ner mot sjön hade han fortfarande inte bestämt hur han skulle lägga upp den här.